

To nazismer

Marna Pedersen skriver 2. april om vulgærnazisme og nazistene (nasjonalso-sialisme).

For å ta vulgærnazis-men var den tidlig på bena, det er nok å nevne «De lange knivers natt» i juni 1934, hvor riksmis-ter Ernst Røhm ble skutt sammen med ca. 10 000 andre i et blodbad. Detal-jene om dette kan hvem som helst lese, det er bare å gå i bibliotekene.

Marna Pedersen er en standhaftig tinnsoldat, blind og døv for fakta. Verden er full av parti-programmer – men teori og praksis.....?

Jeg har også krigsmin-ner, ett skal jeg fortelle om her.

Midt i april 1945, i Oslo, kom ikke vår kon-torsjef, han hadde nøkle-ne. Eldste ansatte ba meg sykle hjem til ham. Det synet som møtte meg der sitter fast. Døren var pep-ret med kuler, blodspor i oppgangen og dødsens stille. I full fart reiste jeg tilbake og fortalte hva jeg hadde sett, disponenten ble kritthvit. Saken var: Denne mannens bror var reist til Sverige, og han skulle tas som gissel. Ge-stapo kom jo alltid 4-5 om morgenen, derfor fikk Jon Andresen en serie skudd i magen tvers gjen-nom døren, og moren havnet på sykehus med en skuddsalve i låret, hjemmet ble ranet.

Alt står å lese i «Våre falne», om Marna Peder-sen tviler, og jeg har nav-nene på gestapistene.

Det ble en underlig fredsfest i vårt lille firma. Men én sak er jeg 100 prosent enig med fru Pe-dersen i, det gjelder de såkalte tyskerungene – de var (er) helt uskyldige i hva som skjedde, og bur-de ha oppreisning for skammelig behandling.

Forøvrig takk for meg om nazisme, det nytter ikke å diskutere med folk som etter 50 år ikke har forstått – det er ensrettin-gens pris.

**Randi Halgjem,
Ringerike**